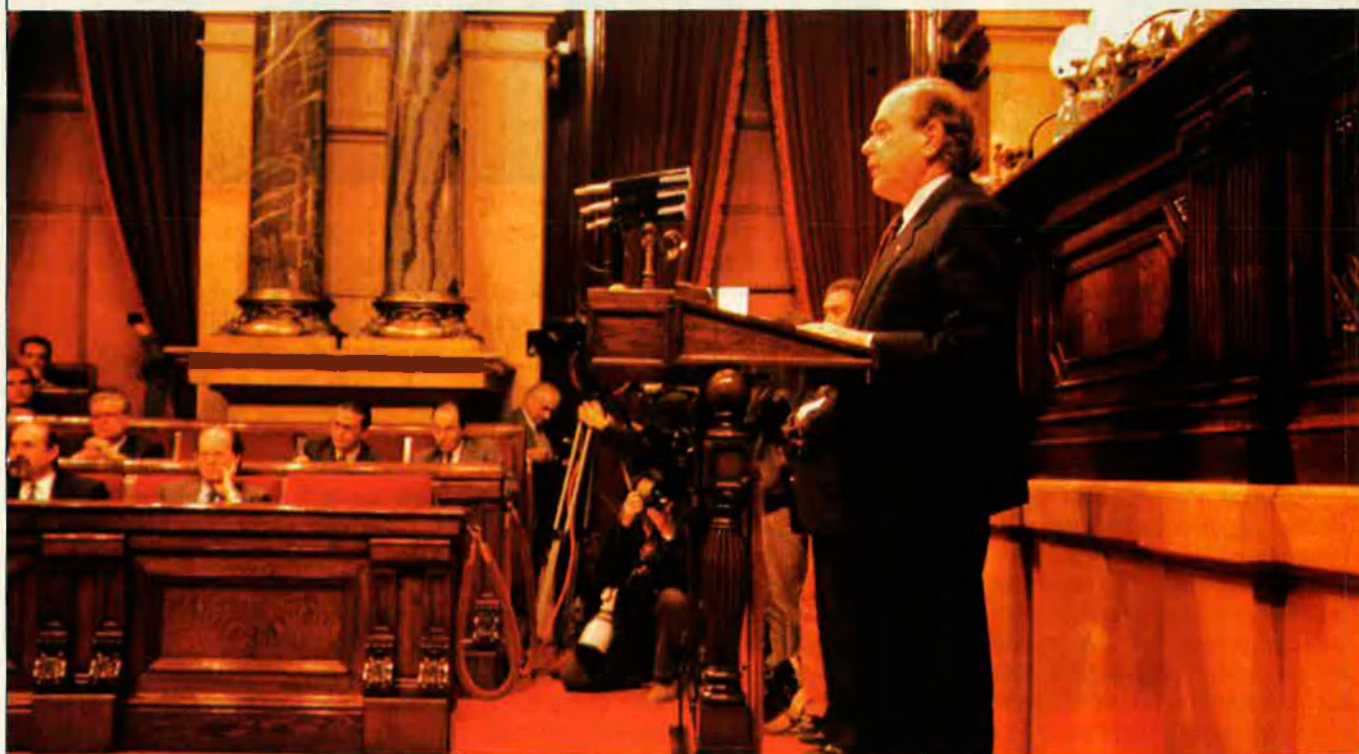

El Parlament de Catalunya obre legislatura

La investidura del debat

El debat d'Investidura tenia lloc en un parlament renovat. Amb majoria absoluta de nou, el presidenciable ja era decidit. No obstant, les intervencions radiografiaren el país, sense crispacions, però amb projectes, en alguns casos, netament oposats. Del 1714 a Maastricht.

Pujol va realitzar una crida a la mobilització.

JORDI MORERA

El Debat d'Investidura obre, tradicionalment, la legislatura parlamentària; també hi és elegit qui formarà govern a la Generalitat de Catalunya. En la situació actual, de majoria absoluta de Convergència i Unió, l'emoció de saber qui serà el nou president no té, òbviament, cap sentit. No hi ha més candidat que Jordi Pujol i els grups de l'oposició tenen la llibertat de votar-hi a favor, d'abstenir-se o de votar-hi contra; res més. Així, el debat només serveix per a escoltar els discursos dels caps de les forces parlamentàries, saber, en teoria, per on es mourà cada grup durant els anys vinents i presenciar les primeres escomeses entre ells.

Tot i que la qüestió del presidenciable ja està resolta d'entrada, el debat d'investidura no deixa de ser un d'aquells debats en

què el Parlament es posa de gala, fet que només es repeteix en comptades ocasions, com en el debat de política general. A l'hemicicle, no hi falta ningú, i menys en aquesta ocasió en què s'estrenen 52 diputats, que viuen amb expectació el seu primer debat. Les eleccions han portat cares noves, sense que hagi augmentat gaire la presència de diputades, que només arriben a la xifra de 17 (8 de CiU, 6 de PSC, 2 d'IC i 1 del PP). Però qui sí que ha guanyat escons és el món municipal, que ocupen 22 alcaldes i 35 regidors. Aquests 57 diputats, entre ells, alcaldes com Pasqual Maragall, Joaquim Nadal, Antoni Siurana, Manuela de Madre, Antoni Farrés, Joan Maria Pujals, Juli Sanclimens o Joan Sabanza, enllacen, si més no personalment, municipi i país.

Per completar el paisatge d'un debat de

gala, les tribunes de convidats han de ser plenes. Marta Ferrussola, Joaquim Pujol i Figa, Josep Duran i Lleida i Josep Caminal solen ser a la primera fila dels convidats, com a mínim, el dia que fa el discurs Jordi Pujol. Però enguany hi havia dos convidats més —que mesos abans ocupaven un escó, però que la realitat de les urnes els ha deixat sense—, Xavier Latorre, del CDS, i Marià Pere, del PCC.

La sessió comença quan el president de la cambra reelegit, Joaquim Xicoy, proclama solennement que la mesa proposa de candidat a president de la Generalitat Jordi Pujol i li dona la paraula. Pujol adverteix d'entrada que el seu discurs serà més una invitació a la reflexió que no la presentació d'un programa perquè aquest, recalca, "serà una continuació del que s'ha aplicat des de fa 12 anys". A partir d'aquí,

El Parlament de Catalunya escoltà diverses propostes de sobirania.

JORDI MOREIRA

el candidat esbossa un discurs mobilitzador i posa els accents sobre la catalanitat i la qualitat, tot embolcallat en un elevat to moral. Com a prioritats de la legislatura, i des d'un balanç positiu de la feina feta, assenyala la d'elevat el nivell de competitivitat del país, però també la de reforçar l'atenció social. Això, per Pujol, ha d'anar acompanyat d'un enrobustiment de la identitat nacional, que reclama que l'estat reconegui el fet diferencial català en el marc d'una profunda i necessària refundació de les estructures estatals, i això imposa que el govern "canviï de registre en el tema autonòmic". El resultat d'aquest procés ha de convertir la Generalitat en administració única a Catalunya. Però res d'això no és possible sense la participació de la gent, i és aquí on Pujol crida a la mobilització. Demana més participació, més esperit cívic i més patriotisme perquè "la deserció de la gent seria la ruïna del país".

Amb la intervenció de Jordi Pujol s'acaba la primera jornada de debat i deixa pas, l'endemà, a les intervencions de l'oposició. El presidenciable opta per replicar una per una aquestes intervencions, enlloc de fer-ho globalment, cosa que allarga molt les sessions, però que permet una confrontació més oberta i més directa. El conjunt de l'oposició demana a Pujol més concreció programàtica, aspecte contestat pel candidat amb llargues llistes d'obra feta i de projectes en marxa. El detallisme és contrareplicat per l'oposició, com s'escau, amb llargues llistes de qüestions pendents. Per sobre del detallisme, necessari i clarificador en qualsevol debat, es dibuixen

les línies de cada grup.

Un Aleix Vidal Quadras més afònic que mai, però amb la dialèctica refinada i provocativa a que té acostumat l'hemicicle, convida Jordi Pujol a participar en un "gran projecte de regeneració d'Espanya", en què Catalunya pot intervenir des de la seva identitat i des del seu ple autogovern. El representant popular manté un to conciliador amb Pujol, però no deixa de criticar "l'obsessió per la identitat" de la majoria i condiciona l'acceptació d'una Generalitat d'administració única a l'acceptació de la identitat espanyola.

Més dur en la seva intervenció és el representant d'Iniciativa. Ribó, que qualifica l'actitud de Pujol de prepotent, assenyala que després de dotze anys s'ha avançat molt poc en autogovern i que, a més, el país presenta forts dèficits en medi natural, política social i igualtat de drets, però també en el funcionament dels mecanismes democràtics. La confrontació Pujol-Ribó serà la més dura del debat, tant que el primer qualifica de "brillant, però intel·ligible i allunyat del carrer" el llenguatge del segon.

Colom també polemiza amb Pujol, com ja va sent habitual, sobre la identificació amb la figura de Macià, que amdós polítics pugnen per capitalitzar. El dirigent d'ERC, que estrenava ulleres -i alguns dels seus diputats, texans amb el logotip del partit per etiqueta-, presenta el seu projecte independentista com a realitzable, bastint-lo de realitzacions pràctiques d'ordre econòmic, social i polític que se'n veurien beneficiades. Intenta, un cop més, de relançar el pacte de sobirania. Sense

aconseguir-ho. Per Pujol, després de les eleccions, és més justificat que mai mantenir la seva línia política, línia que Colom havia definit de "micropolítica".

El primer grup de l'oposició, el PSC, tanca el debat. Raimon Obiols centra el discurs a denunciar els dèficits democràtics que presenta el país, provocats bàsicament per la "instrumentalització" que fa CiU de la Generalitat i per la "marginació" de la primera força de l'oposició. En aquesta línia reclama més obertura del govern i es mostra partidari del diàleg, tot recordant que el seu partit ha evitat una situació de conflicte que, segons la seva opinió, li hauria aportat més beneficis electorals. Obiols demana un esforç de competitivitat industrial, però també un augment de la competitivitat de l'aparell polític-administratiu del govern de la Generalitat.

Tota l'oposició hi ha dit la seva. El debat d'investidura s'ha convertit en un debat de política general. Per sota del discurs genèric, hi ha hagut temps per a les xifres, les polèmiques sobre Macià, Prat de la Riba o, encara més lluny, sobre el 1714. Vidal Quadras, expert polemista, ha afirmat que es tractava d'un conflicte entre dues concepcions d'Espanya. Pujol, en la rèplica, mostra la seva predilecció pel model de relació Catalunya-Espanya existent abans de 1714. És demanar molt més del que preveu l'ordenament existent. També fets més actuals, com Maastricht o la convergència europea centraren moltes de les anàlisis sobre el present i el futur del país. Tot en dos dies.

Pere Martí